

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2021, č. j. 22 A 82/2020-28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2021, č. j. 22 A 82/2020-28, **se ruší** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 10. 8. 2020, č. j. MSK 58055/2020. Tímto stěžovatel pro nepřipustnost zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. MUFO-S 5160/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci povolení k vypouštění předčištěných odpadních vod do vod podzemních na pozemku parc. č. X k. ú. Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí a schválení záměru stavby vodního díla čistírny odpadních vod na témže pozemku. Proti rozhodnutí podala žalobkyně žalobu.

[2] **Krajský soud** žalobu shledal důvodnou a rozhodnutí stěžovatele zrušil. Pokud se týče *stavby vodního díla*, krajský soud ve shodě s ním konstatoval, že charakter stavby s přihlédnutím ke vzdálenosti od pozemků žalobkyně a jejího účelu v zásadě vylučuje dotčení jejích práv; dle krajského soudu však stěžovatel nesprávně vyhodnotil možnost dotčení práv žalobkyně *vypouštěním odpadních vod do vod podzemních*. Své závěry postavil

na posouzení osoby s odbornou způsobilostí z oboru hydrogeologie, podle kterého k negativnímu ovlivnění pozemků pod zájmovou plochou nedojde, což správním orgánům nelze dle soudu vyčítat. K pochybení mělo dojít tím, že s žalobkyní od počátku nebylo jednáno jako s účastníkem řízení; bylo jí tak upřeno právo vyjádřit se k tomuto podkladu, který je z hlediska jejího účastenství stěžejní, a též jí nebylo umožněno předložit oponentní důkaz. Podle krajského soudu mělo být s žalobkyní v souladu s § 27 odst. 2 a § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), v pochybnostech jednáno jako s účastníkem řízení, a to do doby, než by byl v řízení prokázán opak.

[3] V **kasační stížnosti** stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že krajský soud na jednu stranu s ním souhlasí, že žalobkyně na základě předložených podkladů neměla být účastníkem řízení, na druhou stranu však konstatuje, že s ní mělo být jako s účastníkem jednáno, dokud nebyl prokázán opak. Potenciální dotčení práv však bylo vodoprávním úřadem vyloučeno již při samotném zahájení řízení, a to na základě hydrogeologického odborného vyjádření RNDr. M. K., CSc. č. 1986/2005 s názvem „*Posouzení hydrogeologických poměrů k možnosti zasakování odpadních vod do půdních vrstev geologického podloží na pozemku p. č. 111/6 v k. ú. Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí*“ z dubna 2016 (dále jen „hydrogeologické posouzení“), které bylo součástí žádosti o povolení ke stavbě vodního díla a žádosti o nakládání s vodami; vodoprávní úřad stanovil okruh účastníků řízení již na počátku řízení. Navíc, ze sdělení vodoprávního úřadu zn. MUFO 33820/2016, ze dne 27. 10. 2016, které bylo přílohou odvolání žalobkyně, je zřejmé, že jí bylo již dříve umožněno seznámit se s výše uvedeným hydrogeologickým posouzením v rámci územního řízení pro předmětný záměr, přičemž stěžovateli není známo, že by předložila oponentní důkaz; ten ostatně nepředložila ani v řízení před soudem. Stěžovatel je přesvědčen, že v dané věci postupoval v souladu s § 3 správního řádu a dalšími příslušnými předpisy.

[4] Stěžovatel též nesouhlasí s krajským soudem, že žalobkyni mělo být upřeno právo vyjádřit se k hydrogeologickému posouzení. Účastenství žalobkyně by mohlo být založeno tehdy, pokud by povolením vodoprávního úřadu mohla být potenciálně přímo dotčena na svých právech nebo povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Okruh účastníků řízení byl stanoven na základě posouzení všech známých skutečností a podkladů doložených k předmětným žádostem, přičemž jedním z podkladů bylo rovněž výše uvedené vyjádření osoby s odbornou způsobilostí. Stěžovatel dále uvádí, že výroky o povolení k nakládání s vodami a schválení záměru stavby vodního díla se navzájem podmiňují (jedná se o tzv. princip dvojí prevence). V napadeném rozhodnutí stěžovatel dospěl k závěru, že práva žalobkyně nebudou prováděním stavby, ani jejím užíváním, s ohledem na rozsah stavby, účel jejího užívání a vzdálenost jejích pozemků od samotné stavby vodního díla, dotčena, s čímž se krajský soud ztotožnil. Současně mu však uložil, aby se otázkou účastenství žalobkyně znovu zabýval. Žalovaný proto namítá, že závěry krajského soudu jsou vnitřně rozporné. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhuje, aby rozsudek krajského zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel dne 24. 9. 2021 zaslal opravné rozhodnutí ze dne 7. 9. 2021, č. j. MSK 105007/2021, ve věci opravy zřejmě nesprávnosti ve výroku rozhodnutí ze dne 10. 8. 2020, č. j. MSK 58055/2020, včetně kopie doručanky a doložky nabytí právní moci. Současně upozornil na rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 As 352/2020-28, jenž se týkal téže žalobkyně a otázky dotčení jejích práv v obdobném případě.

[5] Žalobkyně ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvádí, že pokud se jedná o argumentaci stěžovatele, že se s hydrogeologickým posouzením měla seznámit v rámci územního řízení pro předmětný záměr, jedná se o územní řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 4300/20016, jehož účastníkem rovněž nebyla; toto rozhodnutí napadla žalobou, přičemž výsledné usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 46/2020-22 je předmětem řízení o kasační stížnosti pod sp. zn. 6 As 271/2020 (*pozn. NSS: rozsudkem ze dne 24. 11. 2021, č.j. 6 As 271/2020-19, byla kasační stížnost zamítnuta; následně byla usnesením ze dne 25. 4. 2022, sp. zn. II. ÚS 274/22, odmítnuta ústavní stížnost*). Z uvedených důvodů má za to, že žalovaný se mýlí, pokud tvrdí, že vodoprávní úřad měl při posuzování záměru k dispozici všechny podklady nezbytné k tomu, aby vycházel ze stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[6] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřená osoba s náležitým právníkem vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Podstatou kasačních námitek stěžovatele je jeho nesouhlas se závěry krajského soudu ohledně posouzení postavení žalobkyně jako opomenutého účastníka řízení ve smyslu § 28 správního řádu; napadený rozsudek považuje za vnitřně rozporný, neboť krajský soud sice souhlasí s tím, že vlastnická práva žalobkyně nebudou prováděním stavby ani jejím samotným užíváním dotčena, i přesto mu však uložil, aby se otázkou účastenství žalobkyně znovu zabýval. Stěžovatel tedy uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, se kterou se musí Nejvyšší správní soud vypořádat jako první; nepřezkoumatelnost rozhodnutí totiž představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítl, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti; tedy jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, respektive jak podrobně měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[10] O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit (mimo jiné) tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, tudíž je-li jeho odůvodnění vnitřně

rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním a nelze-li z jeho výroku zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130). Rozsudek může být zatížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v případě, kdy nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat.

[11] Krajský soud stran zkoumání účastenství žalobkyně ve vodoprávním řízení nejprve popsal judikaturní východiska týkající se problematiky dotčení vlastnického práva z pohledu vlastníka *sousedního* pozemku. Vycházejíce z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, shrnul, že možnost dotčení *sousedního* pozemku není omezena toliko na případy společné hranice dvou pozemků, tedy i přes neexistenci společné hranice mohou být práva „nemezujícího“ souseda dotčena; za takové dotčení je pak možné považovat různé imise. Pokud se týče stavby vodního díla, krajský soud se plně ztotožnil se závěry správního orgánu, a sice, že vlastnická práva žalobkyně nebudou prováděním stavby ani jejím samotným užíváním s ohledem na rozsah stavby, účel jejího užívání a vzdálenosti pozemků od stavby vodního díla, dotčena.

[12] Naproti tomu ve vztahu k řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., zákona o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodách“), krajský soud dospěl k odlišnému závěru; v bodě 14. uvedl, že „*nesouhlasí ze závěry žalovaného týkajícími se vyloučení potenciality dotčení práv žalobkyně vypouštěním odpadních vod do vod podzemních. Žalovaný totiž své závěry postavil na posouzení osoby s odbornou způsobilostí z oboru hydrogeologie, podle které k negativnímu ovlivnění podzemní i povrchové vody a riziku podmáčení či zamokření pozemků pod zájmovou plochou nedojde. Nelze přitom primárně vytýkat žalovanému, ani vodoprávnímu úřadu, že při posuzování účastenství žalobkyně vycházeli z uvedeného odborného posouzení, nicméně problémem zůstává, že s žalobkyní od počátku nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoli k závěru tom, že její účastenství je vyloučeno, dochází správní orgány až na základě hydrogeologického posouzení, které bylo podkladem pro rozhodnutí, přičemž však žalobkyni bylo upřeno právo se k tomuto podkladu, který je nutné z hlediska posouzení účastenství žalobkyně považovat za stěžejní, vyjádřit a případně předložit oponentní důkazy. Lze tedy souhlasit s žalobkyní, že ve vztahu k řízení o povolení vypouštění odpadních vod do vod podzemních zatížil žalovaný řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, když žalobkyni bylo upřeno právo se vyjádřit ve věci podle § 36 správního řádu. S žalobkyní totiž mělo být ve smyslu § 27 odst. 2, § 28 odst. 1 správního řádu v pochybnostech jednáno jako s účastníkem řízení, a to do doby, než by byl v řízení prokázán opak.*“

[13] Výše uvedené závěry krajského soudu jsou nesrozumitelné, resp. vnitřně rozporné. V první řadě je nutno souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud si do určité míry protiřečí, když ve vztahu k řízení o stavebním povolení dochází k závěru, že vlastnická práva žalobkyně nebudou dotčena (a to ani samotným užíváním stavby s ohledem na její účel), avšak ve vztahu k řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních hovoří o tom, že se stěžovatelkou mělo být jednáno jako s opomenutým

pokračování

účastníkem. Činí tak, aniž by blíže specifikoval, na jakých právech a ve vztahu ke kterému pozemku či stavbě měla, respektive mohla být přímo dotčena, popř. jakým způsobem. Dle § 9 odst. 5 zákona o vodách v souvislosti s § 15 odst. 1 téhož zákona platí, že povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu; výroky těchto povolení se vzájemně podmiňují. Přestože okruh účastníků se v jednotlivých řízeních může lišit (viz § 115 zákona o vodách), obě řízení jsou vedena ke společnému účelu, a sice užívání vodního díla. Tato řízení jsou úzce provázána a není možné na základě týchž skutkových okolností bez provedení náležitého opětovného hodnocení podkladů přiložených žadateli k předmětným žádostem či doplnění dokazování dospět k závěru, že užívání vodního díla se práv žalobkyně nedotkne, avšak samotné vypouštění odpadních vod (což je implicitní účelu užívání) již její právní sféru *nějakým* (v daném případě blíže nespecifikovaným) způsobem postihuje.

[14] Krajský soud se poměrně nejednotně vyjádřil k tomu, zda považuje stanovení účastníků na základě hydrogeologického posouzení za správné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 9 odst. 1 zákona o vodách je hydrogeologické posouzení vypracované osobou s odbornou způsobilostí (tj. hydrogeolog podle zákona č. 62/1998 Sb., o geologických pracích a o Českém geologickém úřadu, ve znění pozdějších předpisů) v zásadě obligatorním podkladem pro vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Ze správního spisu vyplývá, že hydrogeologické posouzení bylo součástí žádosti žadatelů o povolení k vypouštění vod do vod podzemních a stavební povolení k domovní čistírně odpadních vod. Okruh účastníků řízení byl stanoven již v oznámení o zahájení vodoprávního řízení ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. MUFO-S 5160/2017, a to jak pro řízení o povolení k nakládání s vodami, tak pro řízení o povolení ke stavbě vodního díla. Žádost byla kladně vyřízena prvostupňovým rozhodnutím, v němž vodoprávní úřad na základě hydrogeologického posouzení konstatoval, že nedojde k negativnímu ovlivnění podzemních vod ani povrchových vod; zároveň se znovu zabýval okruhem účastníků řízení, kde explicitně uvedl, že vlastnická ani jiná věcná práva k dalším nemovitostem nemohou být tímto rozhodnutím s ohledem na rozsah stavby a účel jejího užívání přímo dotčena. Právní moc tohoto rozhodnutí nastala dne 13. 2. 2018. Do té doby žalobkyně do předmětného řízení nevstoupila, resp. účastenství v řízení se nijak výslovně nedomáhala. Pokud by totiž tomu tak bylo, byl by povinen správní orgán nejprve rozhodnout o tom, zda žalobkyni postavení účastníka řízení svědčí či nikoli.

[15] Dne 20. 8. 2018 podala žalobkyně podnět k přezkumu prvostupňového rozhodnutí, přezkumný orgán důvody k zahájení přezkumného řízení neshledal (viz sdělení ze dne 4. 10. 2018, sp. zn. ŽPZ/205075/2018/Ada). Dne 7. 8. 2019 se žalobkyně dostavila k vodoprávnímu úřadu za účelem nahlížení do správního spisu; prvostupňové rozhodnutí odvoláním napadla až dne 22. 8. 2019. Žalovaný se otázkou účastenství žalobkyně zabýval v rámci zkoumání přípustnosti odvolání. Účastenství posuzoval separátně ve vztahu k jednotlivým řízením, přičemž postupoval dle dotčených právních předpisů a své závěry náležitě odůvodnil. Pokud se jedná konkrétně o řízení ve věci vypouštění odpadních vod do vod podzemních, žalovaný zkoumal, zda může být žalobkyně povolením vodoprávního úřadu přímo dotčena ve svých právech; tuto možnost vyloučil, a to (stejně jako vodoprávní úřad) na základě závěrů vyjádřených v hydrogeologickém posouzení; ten obsahuje posouzení vhodnosti, resp. přípustnosti, navrženého způsobu vypouštění odpadních vod do vod podzemních v předmětné lokalitě z hlediska ochrany zdrojů podzemních

a povrchových vod, ochrany přírody a krajiny, geologických a hydrogeologických poměrů, přičemž ze závěrů tohoto vyjádření vyplývá, že k negativnímu ovlivnění podzemní i povrchové vody i případnému riziku podmáčení či zamokření pozemků pod zájmovou plochou nedojde. Ve shodě s těmito závěry žalovaný uzavřel, že žalobkyni nesvědčí postavení účastníka řízení; její odvolání tedy nelze považovat za odvolání opomenutého účastníka řízení, a proto jej posoudil jako odvolání nepřípustné ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu.

[16] Pokud se jedná o tzv. opomenutého účastníka, podle § 28 odst. 1 správního řádu platí, že „[z]a účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak.“ Z judikatury zdejšího soudu plyne, že dostatečným projevem pochybností nemůže být bez dalšího jen podnět či výzva osoby, která se za účastníka řízení z určitých důvodů považuje a žádá, aby s ní správní orgán tomu odpovídajícím způsobem jednal. Pochybnosti především nemohou být dány tam, kde je otázka účastenství určité osoby řešena *expressis verbis* přímo v zákonném ustanovení a není proto třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008-39). Pokud osoba, s níž správní orgán prvního stupně ve správním řízení nejedná jako s účastníkem řízení, podá řádný opravný prostředek, odvolací orgán o účastenství rozhodne přímo v rozhodnutí o opravném prostředku (usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu se nevydává). Dospěje-li odvolací orgán k závěru, že odvolání podala osoba, která není účastníkem správního řízení, zamítne jej jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Toto rozhodnutí má ve vztahu k odvolateli účinky *ex tunc*, tedy od počátku řízení.

[17] Stěžovatel (ani správní orgán prvního stupně) neměl pochybnosti o tom, že žalobkyně postavení účastníka řízení nemá. Krajský soud však tyto závěry relativizoval, a to bez řádného odůvodnění. Z napadeného rozsudku není zřejmé, jaké skutečnosti měly založit *pochybnosti* o postavení žalobkyně, ani kdy se tak mělo stát, popřípadě jakým způsobem se povolení o nakládání s podzemními vodami mohlo konkrétně dotknout jejího hmotněprávního postavení. Krajský soud nepředstavil protiargumenty, kterými by závěry stěžovatele vyvrátil. Ostatně z napadeného rozsudku není ani seznatelné, zda krajský soud sám učinil závěr, že žalobkyně měla být považována za účastníka řízení. Přestože totiž jeho úvahy vyjádřené v bodě 14. mohou naznačovat, že žalobkyni svědčí postavení opomenutého účastníka, v pokynu správní orgán zavazuje k tomu, aby se účastenstvím žalobkyně zabýval znovu a pokud dospěje k závěru, že jí postavení účastníka řízení náleží, má se následně zabývat otázkou včasnosti žalobkyní podaného odvolání. V konečném důsledku jej tak zavázal k tomu, aby znovu posoudil něco, o čem již rozhodl, aniž by bylo z jeho strany autoritativně vyřčeno, zda žalobkyně měla být účastníkem řízení, či nikoliv. Zodpovězení této otázky představuje *conditio sine qua non* pro posouzení toho, zda mohla být žalobkyně dotčena na svých právech dle § 36 správního řádu.; toto právo totiž svědčí toliko osobám, které se skutečně nacházejí v postavení účastníka řízení. Opačně tedy platí, že pokud žalobkyně neměla postavení účastníka řízení, pak její právo porušeno být nemohlo, neboť toto postavení neměla (samozřejmě) od samého počátku řízení.

[18] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že rozhodnutí krajského soudu postrádá vnitřní integritu, je nesrozumitelné a pro absenci dostatečného odůvodnění jej nelze přezkoumat. Deficity trpí též závazný pokyn vyslaný stěžovateli, z něhož není

pokračování

zřejmé, jakým způsobem má o meritu věci, tj. o účastenství stěžovatelky, rozhodnout. Z kontextu celého rozhodnutí totiž nelze s patřičnou jistotou říci, jaký úsudek si krajský soud ve vztahu k této otázce učinil. Pokud by krajský soud chtěl učinit závěr o tom, že s žalobkyní mělo být v řízení o povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o vodách jednáno jako s opomenutým účastníkem, musel by vysvětlit z jakého důvodu, respektive na jakých skutečnostech, jež jsou obsahem správního spisu, tento úsudek činí. Především by tedy musel posoudit to, zda a jak by žalobkyně mohla být vypouštěním vod do vod podzemních na pozemku parc. č. X v k. ú. Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí přímo dotčena na svých právech. Tyto závěry však zůstaly skryty a Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než krajskému soudu uložit, aby své úvahy ve světle tohoto rozsudku konkretizoval.

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto dle 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[20] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. listopadu 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu